روزنامهٔ گلوب اِند میل – ۱۴ نوامبر ۲۰۰۷م
ترجمه : پیکار پامیر – تورنتو

تشویش جامعهٔ بین المللی در مورد شکنجهٔ زندانیان درافغانستان

روزنامهٔ گلوب اِند میل منتشرهٔ کانادا سرمقالهٔ تاریخی ۱۴ نومبر۲۰۰۷م خویش را به موضوع مربوط به شکنجهٔ زندانیان در افغانستان اختصاص داده است که اینک، ترجمهٔ دری آن تقدیم میشود:
" کانادا و دیگر کشور های عضو ناتو نباید در پی اعمار زندان ها و اداره کردن زندانی ها در افغانستان باشند، زیرا این، وظیفهٔ حکومت افغانستان است و اما، ادارهٔ عفو بین الملل معتقد است که اگر متحدین، زندانی ها را به مقامات افغانستان بسپارند، خطر شکنجه هنوز وجود خواهد داشت و تا موقعیکه این خطر وجود داشته باشد، گروه دیده بان حقوق بشر باید نگهداری از زندانیان را مجددا به کانادا و سایر اعضای ناتو محول نماید. عفو بین الملل حق آنرا دارد تا مانند دیپلوماتهای کانادا، موارد شکنجهٔ زندانیان در تحت ادارهٔ مقامات امنیتی افغانستان را بررسی نماید. جنرال رک هلیر قرار دادی را با مقامات افغانی در سال ۲۰۰۵م به امضا رسانید که باساس آن جانب افغانستان تعهد نمود زندانیانی را که از طرف کانادا به آنها تحویل داده میشوند، شکنجه نخواهند کرد و اما عمیقا جست و جو بعمل نیامده است که بالای آنعده از زندانیانی که در اختیار کانادایی ها نیستند، چه میگذرد؟ در تابستان گذشته، گزارشگر گلوب اِند میل، موارد شکنجه علیه چندین زندانی را افشا نمود و دران زمان، گوردن اوکانر وزیر دفاع کانادا به غلط گفت که کمیتهٔ بین المللی صلیب سرخ تعهد سپرده است که مقامات کانادایی را از موارد تحقیر و شکنجه در افغانستان مطلع خواهد نمود. ازان زمان تا کنون، کانادا مذاکرات جدی تر دیگری را نیز به راه انداخته و قرار داد های قوی تر نسبت به جنرال هلیر به امضا رسا نیده که باساس آن کانادا صلاحیت کامل و بدون قید و شرط را دارا خواهد بود تا از زندانی ها دیدن نموده بگونهٔ خصوصی با آنها ملاقات کند. طبق گزارشات اخیر، حال حقوق بشر افغانستان اجازهٔ کامل دارد تا روابط خوبی با زندانیان داشته و مناسباتش را با مقامات امنیتی افغانستان بهتر سازد. انگلستان، هالند و چندین عضو دیگر نا تو هم اجازهٔ نظارت بر زندانیان افغان را حاصل نموده اند. آیا اینهمه تحول میتواند از اعمال شکنجه جلو گیری نماید ؟ البته که نه !

مدارک میرساند که علی رغم چنان نظارت ها، متحدین اعتراف کرده اند که احتمال شکنجه موجود است. این شک و تردید ها قابل فهم است، بخصوص وقتی موضوع را از زاویهٔ بی اعتنایی و اغماضی ببینیم که کانادا در موقعش از خود نشان داده است. با آنهم حصول توافقات مبنی

بر نظارت بر زندانیان، یک قدم در راه درست بحساب میرود و برای جامعهٔ افغانی شانس تکامل را میسر میسازد. این، همان دلیل اصلی یی است که متکی بدان، کانادا در افغانستان حضور یافته است. این حضور یابی نه بخاطر تحمیل یک ساختار خاص کانادایی بر افغانستان است، بلکه بخاطر فراهم آوری مساعدت غرض ایجاد اساسات دیموکراتیک برای این کشور میباشد. اگر افغانستان در بخش اصلاح زندانیان ناکام بماند، پروژه های بزرگتر نیز به ناکامی مواجه خواهند شد. کانادا و سایر کشور های عضو نا تو باید حکومت افغانستان را در این زمینه تحت فشار داشته باشند تا معیار های بین المللی در مورد نگهداری زندانیان را رعایت نموده و در قبال شهر وندانش از شفافیت کار بگیرد. این اقدامات موجبات رضاییت جامعهٔ بین المللی را مبنی بر اینکه کارمندان حکومتی با جرم و جنایت همدستی نخواهند کرد، فراهم نماید."

پایان